

ЕДУАРД ЧАЙКА: «ДОПОКИ Я СПІВАЮ – Я ЖИВУ!»

У ці лютневі дні всі свідомі українці запалили свічу пам'яті перед Божим образом, з неймовірним болем згадуючи минулорічні події на Майдані Незалежності в Києві... З ініціативи Президента України 20-те лютого ввійшло в перелік календарних дат як День героїв Небесної Сотні... 21 лютого світове прогресивне товариство, в тому числі й українці, відзначили Міжнародний день рідної мови. Така в ці дні неймовірна концентрація патріотичної енергетики, спогадів, болю... Але в душі кожного з нас повсякчас тліє вогник надії на краще життя, а головне – на мир і спокій.

Олена Ткач

«Доброго дня, шановна Академіє пенсіонерів! Безмежно рада бачити кожне ваше пооране життєвими зморшками обличчя, бо знаю достеменно, що ваші серця не байдужіють із роками, навпаки – стискаються від загального болю війни, лиха і страждань, - почала загальноакадемічний захід Олена Ткач. - Знаю, що кожен із вас робить щоднини посильний внесок у стабілізацію ситуації, тому наше сьогоднішнє зібрання – це ще один крок до такого жаданого миру і благополуччя».

А відкрила захід, сколихнувши патріотичні почуття кожного присутнього, пісня «Запалю свічу», яка прозвучала у виконанні народного муніципального хору «Від серця до серця», художній керівник Володимир Ключев.

«Мене особисто не перестають дивувати наші українські люди. Такі працьовиті, талановиті, щирі, гостинні і фантастично добрі. Люди, які свято вірять у Бога і є носіями надзвичайно тонкого гумору, - прозвучало з вуст ведучої. - Можна багато ще говорити про риси нашої української ментальності. Мене переповнюють неймовірні почуття від усвідомлення того, що в цьому залі саме такі українці. Але на тлі сьогоднішніх доленосних подій в Україні в нашої Академії ознаменувалася подія іншого ґатунку – цього року 60-ліття творчої діяльності відзначає академіст із клубу «Золота осінь» Едуард Андрійович Чайка. Тому й зустріч наша буде присвячена саме цьому».

І після цих слів під бурхливі оплески глядацької зали на сцену кінотеатру ім. Довженка вийшов Едуард Чайка – людина неймовірної сили волі, володар надзвичайного вокального дару, щирий, порядний, талановитий білоцерківець.

Упродовж всього творчого вечора Едуард Чайка виконував улюблені пісні, з якими шість десятирок років виходив до своїх шанувальників. Ці музичні композиції тепло зустрічали представники всіх 33-х клубів Академії пенсіонерів.

Членкиня клубу «Криниця життя» Олена Осипова написала вірш-посвяту Едуардові Чайці, власноруч виготовила ювілейну медаль із нагоди світлого 60-річчя. Слова подяки за десятки років спільної творчої праці

висловили заслужений діяч мистецтв України Володимир Ключев, почесний поет-пісняр і композитор Анатолій Кульчицький, художній керівник вокального ансамблю «Спадщина» Ніна Левченко.

Неперевершені пісенні подарунки прозвучали у виконанні хорових колективів «Спадщина» (клуби «Журавка», «Чарівна мить»), «Вербиченька» (клуби «Усмішка», «Діамант», «Лада», «Калина»), «Любисток» (клуб «Любисток»), «Криниця життя» (клуб «Криниця життя»), а також творчий колектив «Берегиня» територіального центру (худ. кер. Володимир Зіневич), дуєт із клубу «Золота осінь» у складі Зої Марчук і Анни Єфімцевої.

Коли звучала фінальна пісня «Я українець» у виконанні Едуарда Чайки, весь зал стоячи вітав шанованого ювіляра, щиро обдаровуючи його вигуками «Браво». А потім шанувальники співака, даруючи квіти, щиро дякували за виступ і зичили міцного здоров'я та довгих років життя.

Едуард Чайка народився 5 липня 1937 року в м. Костянтинівка Донецької області в сім'ї, яка ще в 1933-му мужньо пережила страшний голодомор на Донбасі. Згодом батько Андрій Микитович закінчив Київське училище зв'язку, отримав

Едуард Чайка приймає вітання від вокального ансамблю «Спадщина»

звання офіцера і був направлений на службу до міста Благовещенська, яке знаходиться на Далекому Сході. Там він загинув у радянсько-японській війні 1945 року, там його і поховали.

У 1946-му сім'я Чайок переїхала в Україну, і маленький Едик пішов до першого класу школи, що в селі Черкас, закінчив 6 класів. Потім поїхав до діда в село Юр'івка Кіровоградської області, там закінчив 7-ий клас.

У цей час дізнався, що триває набір на навчання до ФЗО №29 міста Магнітогорська, де й вивчився Едуард Андрійович на тесляра-опалубника.

У 1954 році був огляд самодіяльності трудових резервів. Едуард Чайка виборов 1-ше місце і був автоматично прийнятий до Магнітогорської консерваторії. Але подумав, що співати він і так уміє. Отож після закінчення навчання в ФЗО №29 його групу направили в Хабаровський край до ліспромхозу, там він працював упродовж двох років.

У 1956 році приїхав до села Черкас, а далі – служба в армії, яка проходила в Білорусії в м. Барановичі, там також продовжував співати в ансамблі пісні і танцю. Після служби приїхав до Білої Церкви, влаштувався на роботу в Будівельно-монтажне управління №3. Працював завклу-

бом, потім перейшов до будівельної бригади, згодом закінчив вечірню школу та Ржищівський будівельний технікум. Працював 2 роки в Тюмені. А на пенсію пішов із Центру електров'язку «Укртелеком», якому віддав 26 років свого життя.

Багато років поспіль Едуард Чайка співав у хорі ветеранів Великої Вітчизняної війни. У газеті «Ленінський шлях» за 1986 рік читаємо про цей творчий колектив: «Нехай у складі хору ветеранів немає солістів із консерваторною освітою, зате скільки душевності у співі жінок і чоловіків, убілених сивиною, відзначених нагородами за бойові і трудові подвиги».

А в замітці за 1988 рік є ще й таке: «Глядачі завжди щирими оплесками нагороджують соліста хору Едуарда Чайку». А в газеті «Робітнича слава» є й таке речення: «Ядром колективу є старший лейтенант (звичайно ж, у відставці) Едуард Чайка – соліст хору ветеранів». Самі ж ветерани між собою називали тоді Едуарда Андрійовича «сином полку», бо ж був серед них наймолодшим...

Цікавими є уривки зі щоденника пісняра-ювіляра про особисте життя. Він пише: «Мені в житті щастило на хороших людей. У 1962 році я одружився, маю 2-х дочок, онука, онучку, правнучку, двох зятів. З дружиною Оленою я прожив 38 років. Роки були наповнені життєвими проблемами, які нам допомагали долати щира взаємна любов і велика повага одне до одного. І після її смерті мене підтримали люди, я вдячний їм за цю підтримку, за любов, шану й повагу. Низький їм уклін».

А ось слова, присвячені іншій жінці – Таїсії Шабадас: «У 2004 році я зустрів Таю... Вона вдихнула в моє життя другу молодість, у нас було постійне бажання співати, і ми доповнювали одне одного аж до того прикрого трагічного дня. Але життя продовжується, і я таму свій душевний і фізичний біль, ідучи до людей, даруючи їм свої пісні...»

Сьогодні Едуард Андрійович Чайка – активний академіст, якого запрошують всі клуби Академії пенсіонерів на зустрічі і просять, як завжди, заспівати, бо не уявляють його без пісні...

Пісню «За селом» Едуард Чайка виконує разом із народним муніципальним хором «Від серця до серця»

Коли звучала фінальна пісня «Я українець», зал стоячи вітав шанованого ювіляра

Вокальний ансамбль «Криниця життя» дарує пісню «Тернова хустина», яка є однією з улюблених у репертуарі Едуарда Андрійовича